

מודעות חסרת רבב התודעות למודעות חלק 2

חווית החיים הרגילה היא להיות אבודים בערפל של מחשבות, רגשות, תחושות וחוויות אחרות ואפילו לא לדעת שאנו אבודים בכך, או פשוט לנוע מטה ומעלה כל הזמן, תמיד להגיע לנקודה כלשהי של שמחה או הרגשה טובה ואז להאמין שזה יישאר כך לנצח. ואז תמיד התקוות מתנפצות. כאשר אנו מאמינים שהאושר שלנו תלוי במחשבות, רגשות, תחושות או חוויות אחרות, כל חיינו הם חיים בערפל של עליות ומורדות; תמיד מחפשים אחר 'תרופת נגד', אמצעי נגד או פנטזיה מרפאת, שבדרך כלשהי ישימו קץ למעגל של תחושת אי-השלמות המתמדת.

אם נביט בחיינו, בחוויה האישית שלנו, נוכל לראות שהדברים השונים שאחריהם חיפשנו – כסף, כוח, כבוד, מערכות יחסים עם אנשים, מקומות ודברים מסוימיים – אם נביט באמת בחוויה שלנו נראה שהשגת כל אחד מאלה מעולם לא הובילה לאושר. אין זה חשוב מה אנו משיגים, אם זה העבודה המושלמת, המכונית המושלמת, בן-הזוג המושלם, האוכל המושלם, החופשה המושלמת, המקום המושלם לחיות בו, השלטון המושלם לחיות תחתיו, אין זה חשוב מה השגנו, אם נביט בחוויה שלנו נבחין שדבר מאלה לא הבטיח את האושר שלנו.

מאבק תמידי זה להשגת שלמות, בין אם בתוך עצמנו או מחוצה לנו, הוא רק משחק. זהו משחק של עליות ומורדות, משחק של בלבול, משחק שבו אנו אף פעם לא מרגישים שלמים.

כאשר אנו מסתמכים על מה שאנו חושבים או על המצבים הרגשיים שלנו או על התחושות או על החוויות האחרות שלנו, למעשה לא באמת עצרנו לבחון מה המקור או השורש של אלה. אנו מאמינים שהם דברים רבי עוצמה בזכות עצמם, שבדרך כלשהי למחשבות, לרגשות, לתחושות ולחוויות האחרות שלנו, יש סוג של קיום מוצק מאוד ואמיתי מאוד ושהרוחה שלנו תלויה בקיום האמיתי והמוצק מאוד שלהם.

תפיסה מוטעית זו מתרחשת עקב אי-הבנה של המקור, אי-הבנה של העובדה שכל אותן תפיסות מופיעות בתוך חלל צלול של מודעות חסרת רבב. באמצעות הסתמכות עדינה על המודעות במקום לשים את הדגש על נקודות המבט המופיעות בתוך המודעות, המודעות הופכת יותר ויותר ברורה. המושלמות שלה הופכת ברורה יותר ויותר.

כל התפיסות כולן, כל נקודות המבט, מופיעות בתוך ההשקפה הכוללת כל של המודעות הצלולה כבדולח. ממש כמו שבכדור בדולח זה יש כל מיני השתקפויות שמופיעות ונראה שהן תמיד משתנות, המושלמות של כדור הבדולח לעולם אינה משתנה, וההופעות הן בלתי נפרדות מהטוהר של כדור הבדולח.

כזה הוא המקרה עם המודעות שלנו. היא מהווה מקור ליציבות שאינה ניתנת לערעור, יציבות מנטלית ורגשית שאינה ניתנת לערעור. לחפש אחר יציבות רגשית ומנטלית, או אחר כל סוג של ממשות מוצקה ואמיתית בתוך ההשתקפויות המופיעות בכדור הבדולח, יהיה מעשה מטופש. מעולם לא היינו מחפשים אחר מה שלא ניתן לערעור באמצעות הניסיון לאחוז באחת מהשתקפויות אלו.

המודעות ותפיסות, או נקודות מבט, דומות להופעות בתוך כדור בדולח. הופעות אלה הן ההשתקפות המידיית של כל מה שעליו מונח הכדור. כעת הוא מונח על נייר כתום והוא משקף את הצבע הכתום של הנייר מזווית הראיה שלי. זה ממש נראה כאילו הצבע הכתום נמצא בתוך כדור הבדולח, למרות זאת, המושלמות של הבדולח לעולם אינה משתנה. וכך גם עם המודעות שלנו וכל הופעותיה הרבות מספור, הבלתי פוסקות והלא צפויות, כל אלה מופיעות כמו ההשתקפויות בכדור הבדולח, כמו תמונה מתוך חלום או חיזיון תעתועים; ללא כל מוצקות, ללא כל בסיס ממשי בזכות עצמן.

להסתמך על המודעות לרגעים קצרים, החוזרים ונשנים פעמים רבות, עד שזה נהיה אוטומטי, זה להתוודע אל הטבע האמיתי שלנו, להתאמן בהכרה של טבענו חסר הרבב וחסר הדופי. כאשר אנו מתאמנים בהכרה של טבענו חסר הרבב וחסר הדופי במקום להתאמן בממשות והמוצקות של מחשבות, רגשות, תחושות וחוויות רגעיות אחרות, אנו מתחילים לחוות את המושלמות שלנו, את היותנו חסרי רבב, את האיכות הבלתי ניתנת להריסה של המודעות שלנו.

פשוט להירגע לרגע אחד פירושו לחוות את המודעות, הדבר דומה לכך שאנו מאמצים את עצמנו, למשל, בלעבוד בגינה או ביציאה להליכה מהירה מאוד. אם עבדנו בגינה כל היום, או יצאנו להליכה מהירה מאוד לשעה-שעתיים, כאשר אנו חוזרים אנו פשוט יושבים ונרגעים לגמרי; עבודת הגינון הסתיימה, ההליכה או הטיול הסתיימו. אנו פשוט נרגעים לגמרי. זה מה שזה אומר להרגיע את המודעות אל תוך המצב המושלם והצלול שלה.

המודעות נוכחת בכל ההופעות. ממש כמו שכדור הבדולח משקף כל דבר המופיע בתוכו באופן רגעי, לא משנה מהי ההופעה, הוא תמיד נשאר צלול ואינו משתנה. לא ניתן לשנות אותו לעולם בשום דרך שהיא. באמצעות הסתמכות על הופעות זמניות, אנו מתחילים להאמין שהופעות זמניות אלה יתגבשו בדרך כלשהי לכדי תחושת רווחה ושלמות, אך זה לעולם לא קורה. לאחר זמן קצר מאוד של מרדף מטופש זה, אמור להיות ברור לנו שזהו המצב.

כאשר אנו מאפשרים להתנסויות להיות השליט שלנו, הבוס שלנו, אז אנו תמיד נמנעים ממה שמופיע או שאנו שוקעים בתוכו, או שאנו מנסים להחליף את מה שמופיע במשהו אחר. אולם, כאשר אנו מסתמכים על המודעות במקום לשים את הדגש על כל אותן תפיסות, אנו מתוודעים למודעות הצלולה כבדולח שלנו. אנו מתוודעים למה שנמצא בבסיס. אנו מפסיקים לאמן את עצמנו במרדף האין סופי אחר החוויה המושלמת. במקום זאת אנו מסתמכים על זה הנמצא מעבר לכל החוויות.

כאשר אנו מסתמכים על המודעות, המודעות מסתמכת על עצמה. כך שאין שום דבר או חוויה שצריך לסלק מהדרך, מאחר והמודעות היא השורש של כל חוויה. אין שום חוויה שצריך לסלק מהדרך, אין שום חוויה שצריך להימנע ממנה, שום חוויה לשקוע בתוכה ושום חוויה להחליף על מנת לחוש רווחה.

אם אנו מרגישים שעלינו לנהל בקפידה את כל החוויות שלנו, החוויות הופכות לאויב שלנו. בין אם הן טובות או רעות, הן הופכות לאויב שלנו, מפני שאנו תמיד רוצים יותר חוויות טובות ופחות חוויות רעות. באמצעות כוחה של המודעות הנוכחת תמיד, הריקוד כולו מסתיים. המשחק נגמר. מה שמופיע, מופיע. מה שקורה, קורה. מה שמופיע, מופיע בתוך בהירות צלולה כבדולח. מה שקורה, קורה בתוך בהירות צלולה כבדולח. הכל מלא באור מעצמו.

מודעות ובהירות הן בלתי נפרדות. מודעות ובהירות זוהרת הן בלתי נפרדות. זה נהיה יותר ויותר ברור בחוויה שלנו. אין שום הפרדה בין המודעות לבהירות צלולה כבדולח, ממש כמו שאין הפרדה בין הבדולח לבין הזוהר. זה בלתי אפשרי להפריד בין כדור הבדולח לבהירותו הזוהרת. בדיוק כך, אין זה אפשרי להפריד בין המודעות לבהירות.

תבונה היא לדעת שתופעות המופיעות אינן כה מוצקות, אינן כה ממשיות. הן כמו חלום, כמו הד, כמו חיזיון תעתועים, כמו השתקפות בכדור בדולח. אין להן שום מוצקות, אין להן שום בסיס ממשי בזכות עצמן. נוכל לחפש לנצח ולעולם לא נמצא תופעה הקיימת בזכות עצמה. אם כך, מה זה אומר עלינו?

תבונה היא לדעת שהמודעות היא הבסיס. הצירוף של התבונה לדעת שלתופעות אין קיום עצמאי, עם התירגול של רגעים קצרים של מודעות, החוזרים ונשנים פעמים רבות, הוא עיקר ההנחיה. אין צורך בשום דבר אחר. אנו הולכים אל מעבר לכל מורכבות וגיבובי מילים. המרדף ההפכףך אחר נקודות המבט מגיע אל קיצו המוחלט בתוך בהירות זוהרת, הרואה בחדות מבעד לכל, בהירות שזורחת ומתעלה מעל לכל ההופעות.